

kjer je bil že poprej zasmrajen vol, žonta ali kaka druga slaba pijaca, in si tako dobro vino spridijo. Naj bi se vunder vsi vinorejci v vsim po lepih naukih Vinoreje častitiga gosp. Vertovca ravnali, in ki si ne morejo napraviti navadnih vinskih stiskavnic, ki po 30, 40 ali še več goldinarjev veljajo, naj si vsaj to malo zelno stiskavnico omislijo, ktero si lahko tudi za vinske tropine stiskati pripravijo. Tode ne v zelni posodi, ktera ni za vino, temuč v drugi, ki mora biti nalaš za to pripravljena po navadi druge stiskavnice. Kakor je v kostéh nar bolji moč za dobro juho (župo), ravno tako je tudi v vinskih mokrih tropinah nar bolji moč in dobrota vino dobro in terdno ohraniti. To resnico vsi umni, vinorejci spoznajo. Samo nekteri nevedni se radi golju-fajo, in kër svojih pridelkov práv oberniti ne véjo, sami sebi škodvajo. Pustite tedej, ljubi kmetje, ob času bendime (tergatve) vodo v vodnjakih (štirnah), spravljajte v svoje hrame čisto vino, in kader si hočete pri delu žejo vgasiti, tistikrat zmešajte, kakor modri učí, vino z vodo, de boste svoje zdravje ohranili, in celo léto kej dobre kaplice imeli; kar vam čez ostane, boste tudi lahko in dobro prodali.

Iz Barkole.

J. R.

Istrijanski Slovenci med Teržaškim in Reškim morjem.

(Dalje.)

Kadar tako trudni, lačni in žejni (če so od dalje prišli), nekoliko časa posedijo, jih pa za njihno terpljenje obéd (kosilo) plača. Vsi možki se vsedejo okoli mize; ženske pa naših Slovincov, kadar je kdo drugi zunaj domačih pri obédu, ne pridejo k mizi. — Zdej se juha zakadí na mizi, in — vse druge misli in govorjenja v nemar pustijo — samo na juho gledajo in mislijo. Za juho pridejo jetra; préden pak jih jedó, začnejo délati pogodbe za ženitev, to je, kaj de bodo nevésti darovali, kakor postavim: škrinjo, obleko, perstane i. t. d.; — kaj de bo ženin svoji nevésti daroval v denarjih ali v polji; koliko de bodejo dali za pir (ženitno veselje) žita, móke, mesa, vina in drugih reči. —

Od dote ni pri nas nič govorjenja, kër naši Slovinci, dokler živijo, nič dote ne dajo svojim hčerkam; po njih smerti pa dobi vsaka svoj dél (legitima), brez de bi bilo potreba, pri ženitvi kej od tega govoriti. —

Če se ne morejo med sabo pogoditi, vstanejo, vzamejo molčéci svoje konjiče, in jo proč potegnejo, kakor de bi nič ne bilo med njimi. — Če se pa za vse dobro pogodijo, obédovajo naprej, in vesélo napivajo eden drugimu, posebno pa ženinu in nevésti: „Na zdravje“ „veliko lét“ „Bog živi!“ in oni odgovarjajo: „Amen“ „Bože daj“; in tako ga pijejo, — brate ti — brate jaz, de jim poslednjič ne samo v glavo, temuč tudi v péte vdari. —

Kadar vse končajo, daruje ženin nevésti kakošno ruto, ali kakošin križ ali serce pozlačeno, kteriga potlej na persih nosi; nevésta pa vsim da cvetličic, ktere nosijo na klobuku do pira. — Za tém se eden družiga (samo možki) objemajo in licujejo (kušnejo), prosijo eden družiga za zamiro, de so „premalo poslužili“ in drugi „da su jih previšji dišturbali“, zajahajo svoje konjiče, in gredó kakor blisk broč. Po poti pojejo, ali kakor oni rečejo „bugarijo“; in čeravno véasi pijani, se vunder malo kdo iz konja na zemljo prekucne. —

Nekaj dni za tem gredó ženin, nevésta in starši njihni k svojimu plevanu (fajmoštru), prosit, de bi bili naukljani. Nevésta že po poti zmirej od zadej ostaja, — v hišo gosp. plevana pa stopiti jo je jako sram;

marsikaka deklica popréd plaka (se joka), in je vsa rudeča od sramožljivosti. Po tem ju plevan izprašujejo v kerstjanskim nauku, in, če dobro odgovarjata, dobita spričik njune umevnosti, in s tem gredó k gospodini za pripuščenje. — Med tém se pripravi vse za pir; — kako pa de se na piru sučejo, drugo pot. —

(Dalje sledí.)

Dopis iz Litije.

(Potres v Litii in v Šmartnim.) 8. dan tega mesca 10 minut po tretji uri zjutraj, ko so ljudje še sladko spali, je bil v Litii in v Šmartni na Dolenskim tako hud potres, kakor de bi se bilo hotlo vse ukup zrušiti, in desiravno ni čez 1 trinitijo terpel, so se bili vunder prebivavci teh krajev silno prestrašili, kër marsikteri si je mislil, de ob Savi podzidovje železne ceste na kup leti. —

J. O. Lepstanski.

(Poboljšanje lanjskih pustnih šém.) V lanjskih Novicah so bile pustne šeme zavoljo nespodobniga obnašanja v tergu L. zlo grajane, in v černe bukve začerkane; letašnji predpust pa ni bilo ne pustni dan, ne na pepelnico, nič tacih šém viditi, temuč večidel so vsi tisti, ki so lanjski pust preveč noréli, na letašnji pepelnico v cerkev k sv. maši in k pepelenju šli. — Če so to ne samo iz strahu pred žendarji, ampak iz dobriga namena opustili, zaslužijo léta v zlate bukve zapisani biti. —

J. O. Lepstanski.

Pravlica od snega mesca sušca.

Sneg mesca sušca je revnih kmetov gnoj, pe-gastim ženskam pa lepotilo, ako si z njim svoj gerdi obraz umivajo. — Pa gorjé kmetu, kterimu mora sušca sneg gnojiti, in sirota ženska, ktera od snežnice ličnosti pričakuje!

Novi darovi za cerkev v Ferlugi.

V. 9. listu smo razglasili veselo oznanilo, de je nek dobronik iz Gorenškiga 50 gold. za sosidanje tako potrebne cerkve v Ferlugi na Dolenskim namenil; danes zopet oznamimo, de stase nek dobronik gospod 10 gold. in neka ljudomila gospá tudi 10 gold. v ta namen podariti zavezala. Tudi ta dva dobronika sta iz J. Gorenškiga in oznanili smo undan vse tri gospodu Kobétu, ki so v 6. listu prošno zastran te potrebe razglasili. — Nadjamo se, de se je že tudi pri gosp. Kobétu marsikak dobronik Dolene oglasil, ki bo v ta namen kaj podaril.

Vredništvo.

Popravik.

Pri natisu poslednjiga lista se je v pesmi »sv. Magdalene na gori« zadnja verstica tako pokazila, de se ima ravno narobe brati, namreč:

Se zdaj opomni nemško nje imé.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajuji	
	18. Sušca.		13. Sušca.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domace	2	20	2	23
1 » » banaške	2	26	2	26
1 » Turšice	1	25	1	42
1 » Soršice	—	—	1	58
1 » Rži	1	48	1	50
1 » Ječmena	—	—	1	34
1 » Prosa	1	51	1	50
1 » Ajde	1	29	1	28
1 » Ovsá	1	—	—	54

Vrednik Dr. Janez Bleiweis. — Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.

Pervi slovénski list brez cenzúre.